

Nr 125.

Av herrar **Cassel** och **Lundgren**, *angående nedskärning och rationalisering av provinsialläkarnas skrivarbete.*

De senaste decenniernas utomordentligt livliga utveckling på barnavårdens, hälsovårdens och sjukvårdens områden har medfört, att provinsialläkarnas arbetsuppgifter ökat starkt. Vid sidan av sitt rent sjukvårdande arbete ha dessa tjänstemän fått omfattande uppgifter av organisatorisk och administrativ karaktär.

Vården av de sjuka måste emellertid alltjämt vara provinsialläkarens primära uppgift, eftersom befolkningen i de stora distrikten oftast icke har någon privatpraktiserande läkare att vända sig till. Skall det vara möjligt för provinsialläkaren att utöver sin sjukpraktik hinna med de viktiga tjänsteåligganden av annan art, som vila på honom, och att kunna fullgöra sin tjänst utan att få en orimlig arbetsbörda, är det nödvändigt, att hans arbete förenklas och rationaliseras så långt detta kan ske. I detta sammanhang vilja vi särskilt peka på det omfattande och betungande skrivarbete, som nu uppdragits åt provinsialläkarna. För varje ny författning som utfärdas ha nya blanketter och nya formulär tillkommit utan att gamla utrensats i erforderlig omfattning. Resultatet har blivit att provinsialläkarna nu ha att laborera med en blankett- och formulärsamling som räknar 140—150 nummer. Alla dessa användas givetvis inte i den dagliga arbetsrutinen, men större delen måste dock ständigt finnas till hands. Någon fullt rationell standardisering av formulär och blanketter har man trots ansträngningar från medicinalstyrelsens sida ännu icke kommit fram till. Enbart för att intyga att en person är frisk har läkaren ett stort antal blanketter att välja emellan, beroende på vilken institution som skall ha del av intyget.

Provinsialläkares årsberättelse borde kunna göras mindre omfattande såväl när det gäller allmän hälso- och sjukvård som för dispensärvård och mödra- och barnavård. Vid en översyn i sistnämnda hänseende borde även distriktssköterskornas uppgiftsskyldigheter angående barnavården kunna förenklas.

Man kan ifrågasätta, om alla de i årsberättelserna nu redovisade förhållandena verkligen kunna bearbetas statistiskt och om en sådan statistik får något större värde.

Det är ett ofta omvittnat faktum, att provinsialläkartjänsterna äro svåra att få besatta med lämpliga sökande. Till icke ringa del lär detta ha sin grund däri att ev. sökande rygga tillbaka inför den orimliga mängd skrivbordsarbete som ingår i tjänsteåliggandena.

Ur samhällets synpunkt bör det ihågkommas, att dessa läkare med hänsyn till sin långa utbildning äro en dyrbar arbetskraft, som icke kan tillåtas syssla med uppgifter av sekundär betydelse. Provinsiälläkarna, ordinarie och extra, uppgå för närvarande till ca 600 tjänstemän. En så blygsam minskning av skrivarbetet som med 2 timmar per arbetsvecka gör en arbetsminskning om 62 400 timmar per år. Uppenbarligen kan denna besparing inte tagas ut i pengar men den sparda tiden kan utnyttjas för viktigare uppgifter.

Enligt vår mening bör en utredning av dessa förhållanden verkställas. Vid denna utredning böra icke enbart läkare utan även lekmän medverka. Särskilt synes det oss värdefullt, att samarbete i frågan upptages med statens organisationsnämnd.

Vi hemställa med hänsyn till det sagda,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att en utredning snarast verkställas angående möjligheten att radikalt skära ned och rationalisera provinsiälläkarnas skrivarbete.

Stockholm den 25 januari 1951.

Leif Cassel.

P. G. Lundgren.